

# FILLS DE LA PROMESA

Dissabte 2 de desembre

**LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA:** Romans 9.

**PER MEMORITZAR:**

**“Així, doncs, té compassió de qui vol, i deixa endurir qui li sembla bé”  
(Romans 9:18).**

“Tal com diu l'Esriptura: ‘He preferit Jacob, i he rebutjat Esaú’. [...]Mireu què diu [a]\* Moisès: ‘Tindrè compassió de qui jo vulgui, i m'apiadaré de qui em sembli bé’ ” (Romans 9:13, 15).

Aquí, Pau de què parla? Què passa amb el lliure albir de l'ésser humà, sense el qual gairebé res del que creiem tindria sentit? No som lliures de triar o rebutjar a Déu? O aquests versicles ensenyen que alguns són elegits per ser salvats i altres perquè es perdin, independentment de les seves decisions personals?

La resposta la trobem contemplant el quadre més ampli del que Pau està dient. Pau segueix una línia argumentativa en la qual intenta mostrar el dret de Déu a escollir a aquells a qui ell farà servir com els seus “escollits”. Al capdavall, Déu és qui té la responsabilitat final d'evangelitzar el món. Per tant, per què no pot triar com els seus agents a qui ell vol? Mentre que Déu no li tregui a ningú l'oportunitat de la salvació, aquesta acció per part de Déu no és contrària als principis del lliure albir. Més i tot: no és contrària a la gran veritat que Crist va morir per tots els éssers humans, i el seu desig és que tots obtinguin la salvació.

Mentre recordem que Romans 9 no està parlant de la salvació personal dels que esmenta, sinó de la seva crida a fer una obra determinada, el capítol no presenta dificultats.

---

\* [Text afegit pel traductor]. Comparat el text de *BEC* amb altres versions, trobo a faltar la “a” (és Jehovà qui diu això a Moisès, pas aquest qui parla [*cf.* Èxode 33:19]). (Nota del traductor).

## LA CÀRREGA DE PAU

**“Sereu per a mi un reialme de sacerdots i una nació santa. Aquestes són les paraules que trametràs als fills d'Israel” (Éxode 19:6).**

Déu necessitava un poble missioner per evangelitzar un món ple de paganisme, fosc i idolatria. Va escollir als israelites i se'ls va revelar. Va fer plans perquè arribessin a ser una nació model per així atraure altres al veritable Déu. Va ser el propòsit de Déu que, per la revelació del seu caràcter a través d'Israel, el món fos atret cap a ell. Mitjançant l'ensenyament del servei sacrificial, Crist havia de ser exaltat davant les nacions, i tots els que ho mirassin viurien. A mesura que Israel es multipliqués, a mesura que augmentessin les seves benediccions, havia d'ampliar les seves fronteres fins que el seu regne abastés el món.

**Llegeix Romans 9:1 al 12. Què destaca Pau sobre la fidelitat de Déu enmig dels fracassos humans?**

---

---

---

---

Pau està construint una línia argumentativa en la qual mostrarà que la promesa feta a Israel no havia fracassat per complet. Hi ha un romanent a través del qual Déu encara es proposa treballar. Per establir la validesa de la idea del romanent, Pau es submergeix en la història d'Israel. Demostra que Déu sempre ha estat selectiu: 1) Déu no va escollir a tota la llavor d'Abraham per al seu pacte, només va escollir la línia d'Isaac. 2) No va escollir a tots els descendents d'Isaac, sinó als de Jacob.

També és important veure que l'herència, o l'ascendència, no garanteixen la salvació. Es pot ser de la sang adequada, de la família correcta, fins i tot de l'església correcta, i tot i així estar perdut i quedar fora de la promesa. És la fe, una fe que obra per amor, allò que revela als que són “fills de la promesa” (Romans 9:8).

Fixa't amb la frase de Romans 9:6: “És que no tots els descendents d'Israel són realment Israel”. Quin important missatge podem trobar-hi per a nosaltres, com adventistes, que en molts aspectes complim el mateix paper en la nostra era que els antics israelites complien en la seva?

## ESCOLLITS

**“Li fou dit: ‘El gran servirà el petit’, tal com diu l'Escriptura: ‘He preferit Jacob, i he rebutjat Esaú’ ” (Romans 9:12, 13).**

Com s'ha dit a la introducció d'aquesta setmana, és impossible entendre correctament Romans 9 fins a que no reconeguem que Pau no parla de la salvació individual. Aquí es refereix a les funcions especials que Déu els estava convidant a alguns a complir. Déu volia que Jacob fos el progenitor del poble que seria la seva agència especial d'evangelització en el món. No hi ha cap implicació en aquest passatge que Esaú no pogués ser fora de perill. Déu volia que es salvés, així com desitja que tots els homes se salvin.

**Llegeix Romans 9:14 i 15. Com entenem aquestes paraules en el context del que hem estat llegint?**

---



---



---



---

Un cop més, Pau no està parlant de la salvació individual, perquè en aquest àmbit Déu estén la seva misericòrdia a tots, perquè “vol que tots els homes se salvin” (1 Timoteu 2:4). “La gràcia de Déu que porta salvació a tots els homes s'ha manifestat” (Titus 2:11, *SBT*). Però Déu pot triar a nacions per exercir un paper i, encara que aquestes poden refusar-lo, no poden impedir que Déu les esculli. Per més que Esaú ho hagués desitjat, no podria haver arribat a ser el progenitor del Messies ni del poble escollit.

En definitiva, no va ser una elecció arbitrària per part de Déu, ni un decret diví pel qual Esaú va ser exclòs de la salvació. Els dons de la seva gràcia a través de Crist són gratuïts per a tothom. Tots vam ser escollits per ser salvats, no per perdre'ns (Efesis 1:4, 5, 2 Pere 1:10). Són les nostres pròpies decisions, no les de Déu, les que ens allunyen de la promesa de vida eterna en Crist. Jesús va morir per cada ésser humà. No obstant això, Déu ha establert en la seva Paraula les condicions per les quals cada ànima serà elegida per a la vida eterna: la fe en Crist, que condueix al pecador justificat a l'obediència.

Com si no existís ningú més que tu, vas ser elegit en Crist abans de la fundació del món per ser fora de perill. És la teva crida, la teva decisió; Déu et dona tot a través de Jesús. Quin privilegi, quina esperança! Al capdavall, per què tota la resta empal·lideix en comparar-ho amb aquesta gran promesa? Per què seria la major de totes les tragèdies deixar que el pecat, que el jo i la carn et treguin tot el que se't va prometre en Jesús?

## MISTERIS

**“Perquè els meus pensaments no són els vostres pensaments, ni els vostres camins no són els meus camins, diu Jehovà. Així com el cel és més elevat que la terra, així són més elevats els meus camins que els vostres camins, i els meus pensaments, més que els vostres pensaments” (Isaïes 55:8, 9).**

**Llegeix Romans 9:17 a 24. Segons el que hem llegit fins ara, de quina manera hem d'entendre el plantejament de Pau?**

---

---

---

---

En la manera que, en el moment de l'Èxode, es va enfrontar a Egipte, Déu estava obrant a favor de la salvació de la raça humana. Déu va planificar revelar-se als egipcis (igual que a les altres nacions) en les plagues d'Egipte i en l'alliberament del seu poble per posar de manifest que el Déu d'Israel era el Déu veritable. Va ser concebut com una invitació perquè els pobles de les nacions abandonessin els seus déus i l'adressin.

Òbviament, Faraó ja havia pres la seva decisió en contra de Déu, de manera que al endurir el seu cor Déu no li estava traient l'oportunitat de la salvació. L'enduriment era en contra de la petició de deixar anar a Israel, no en contra de la crida de Déu perquè Faraó acceptés la salvació personal. Crist va morir per Faraó, igual que per Moisès, Aaron i la resta dels fills d'Israel.

La qüestió fonamental en tot això és que com a éssers humans caiguts tenim una visió molt estreta del món, de la realitat, de Déu i de com ell obra en el món. Com podem esperar comprendre tots els camins de Déu quan el món natural, tot al nostre voltant, conté misteris que no podem entendre? Per exemple, fa només 171 anys que els metges es van adonar que seria una bona idea rentar-se les mans abans de realitzar una cirurgia! Això demostra com hem estat immersos en la ignorància. I qui sap, si el temps perdura, quines altres coses descobrirem en el futur que revelaran com avui continuem immersos en la ignorància?

Sens dubte, no sempre entenem els camins de Déu, però Jesús va venir a revelar-nos com és Déu (Joan 14:9). Per què, llavors, enmig de tots els misteris de la vida i dels esdeveniments inesperats, és tan important que meditem en el caràcter de Crist, i en el que ens ha revelat sobre Déu i del seu amor per nosaltres? De quina manera el fet de saber com és el caràcter de Déu ens ajuda a romandre fidels enmig de les proves que semblen tan injustes?

## AMMÍ: “EL MEU POBLE”

A Romans 9:25, Pau cita Osees 2:23; i a Romans 9:26, cita Osees 1:10. El context és que Déu va instruir a Osees perquè prengués per muller “una prostituta”\* (Osees 1:2) com una il·lustració de la relació de Déu amb Israel, perquè la nació havia anat rere déus estranys. Els fills nascuts d'aquest matrimoni van rebre noms que representaven el rebuig de Déu i el càstig de l'Israel idòlatra. Al tercer fill el van anomenar *Lo-Ammí* (Osees 1:9), que literalment significa “el No-poble-meu”.

Però enmig de tot això, Osees va predir que arribaria el dia en què, després de castigar al seu poble, Déu restauraria la seva prosperitat, trauria els seus falsos déus i faria un pacte amb ell (*veure* Osees 2:11-19). En aquest moment, els que eren *Lo-Ammí*, “el No-poble-meu”, arribarien a ser *Ammí*, “el-poble-meu”.

En els dies de Pau, els *Ammi* eren “nosaltres, [...] no exclusivament [...] els jueus, sinó també [...] els gentils” (Romans 9:24). Quina presentació clara i poderosa de l'evangeli, un evangeli que des del principi va ser per a tothom. No és d'estranyar que, com adventistes, prenguem part de la nostra crida d'Apocalipsi 14:6: “Vaig veure també un altre àngel que volava pel mig del cel portant una bona nova eterna per a proclamar-la als pobladors de la terra, a tota nació, raça, llengua i poble”#. Avui, com en l'època de Pau i com en els dies de l'antic Israel, la bona nova de la salvació es difondrà per tot el món.

**Llegeix Romans 9:25 a 29. Observa quantes vegades Pau cita l'Antic Testament per expressar la seva opinió sobre les coses que estaven succeint en la seva època. Quin és el missatge bàsic que es troba en aquest passatge? Quina esperança se'ls ofereix allà als lectors?**

---



---



---



---

El fet que alguns dels compatriotes de Pau rebutgessin la crida de l'evangeli li causava “una gran tristesa i un dolor punyent” al seu cor (Romans 9:2). Però, almenys hi havia un romanent. Les promeses de Déu no fallen; tot i que els éssers humans, sí. L'esperança que podem tenir és que, al final, les promeses de Déu es compleixen, i si reclamem aquestes promeses també es compliran en nosaltres.

Amb quina freqüència et fallen les persones? Quant sovint t'has fallat a tu mateix i als altres? Probablement més vegades de les que puguis comptar, no és cert? Quines lliçons pots aprendre d'aquests fracassos pel que fa a on ha d'estar la teva major confiança?

\* A *BST*: “dona de fornacions”. (Nota del traductor).

# A *BST*: “I vaig veure un altre àngel que volava pel mig del cel, i tenia un evangeli etern per anunciar-lo als habitants de la terra, a tota nació, i tribu, i llengua, i poble”. (Nota del traductor).

## ENTREBANCS

**“Què direm, doncs? Que els pagans, que no buscaven la justícia, assoliren la justícia, una justícia, però, que és a base de la fe, mentre que Israel, que cercava una Llei de justícia, aquesta Llei no l'ha aconseguida. Per què? Perquè no la buscaven per la fe, sinó pel camí de les obres. Van ensopegar amb aquella pedra d'entrebanc” (Romans 9:30-32)\*. Quin missatge trobem aquí? I més encara, com podem prendre aquest missatge que va ser escrit en determinat moment i lloc, i aplicar els seus principis a nosaltres ara i aquí? De quina manera podem evitar cometre els mateixos errors que els israelites, en el nostre context?**

---

---

---

---

---

Amb inequívocues paraules, Pau explica als seus compatriotes per què s'estan perdent alguna cosa que Déu desitja que tinguin, i que a més és quelcom que en realitat estan cercant però no ho aconsegueixen.

Curiosament, els gentils als quals Déu havia acceptat ni tan sols s'havien esforçat per obtenir aquesta acceptació. Estaven rera els seus propis interessos i metes quan el missatge de l'evangeli els va atrapar. En comprendre el seu valor, van acceptar el missatge. Déu els va declarar justos perquè van acceptar a Jesucrist com el seu Substitut. Va ser una transacció de fe.

El problema amb els israelites era que van ensopegar amb la pedra d'entrebanc (*veure* Romans 9:33). Alguns, no tots (*veure* Fets 2:41), es negaven a acceptar Jesús de Natzaret com el Messies que Déu havia enviat. No complia amb les seves expectatives del Messies; per tant, li van donar l'esquena quan va venir.

Abans de concloure aquest capítol, Pau cita un altre text de l'Antic Testament<sup>#</sup>: “Tal com diu l'Escriptura: ‘Mireu que poso a Sió una pedra d'entrebanc i una roca d'ensopec; i el que cregui en ell no s'haurà d'averkonyir’ ” (Romans 9:33). En aquest passatge, Pau mostra novament com de decisiva és la fe veritable en el pla de salvació (*veure també* 1 Pere 2:6-8). Una roca d'ensopec? I, no obstant, el qui cregui en ell no serà averkonyit? Sí, per a molts, Jesús és una pedra d'entrebanc, però per als que el coneixen i l'estimen és un altre tipus de roca, “la roca de la meva salvació” (Salm 89:26).

Alguna vegada vas considerar que Jesús era una “pedra d'entrebanc”? Si és així, per què? És a dir, què vas fer per caure en aquesta situació? Com t'en vas sortir, i què vas aprendre perquè, tant de bo, mai tornis a trobar-te en aquest tipus de relació amb Jesús?

---

\* A *SBT*: “Què direm, doncs? Que els gentils que no anaven darrere la justícia van aconseguir la justícia, la justícia que *prové* de la fe; en canvi Israel, que anava darrere una llei de justícia, no ha arribat a una llei de justícia. Per què? Perquè no *va ser* per la fe, sinó com per les obres de la llei. Perquè van ensopegar en la pedra d'ensopec”. (Nota del traductor).

# *Cf.* Isaïes 8:14 i 28:16. (Nota del traductor).

**PER ESTUDIAR I MEDITAR:** Llegeix “Els darrers reformadors anglesos”, a *La gran controvèrsia*, pàgs. 159, 160 [303, 306]. Llegeix, també, “Comentarios de Elena G. de White”, a *CBA* 1:1099, 1100.

“Existeix una predestinació d'individus i d'un poble, l'única predestinació trobada a la Paraula de Déu, on l'home és predestinat a ser salvat. I molts han mirat cap al final, pensant que estaven segurament predestinats per a tenir el goig celestial; però aquesta no és la predestinació que revela la Bíblia. L'home està predestinat a ocupar-se en la seva pròpia salvació amb temor i tremolor. Està predestinat a posar-se l'armadura per lluitar la bona batalla de la fe. Està predestinat a fer servir els mitjans que Déu ha posat al seu abast per tal de guerrear contra tota concupiscència impia mentre Satanàs juga el joc de la vida per la seva ànima. Està predestinat a vetllar en pregària, a investigar les Escriptures i evitar caure en la temptació. Està predestinat a tenir fe constantment. Està predestinat a ser obedient a tota paraula que surt de la boca de Déu, i al fet que pugui ser no només oïdor sinó també faedor de la Paraula. Això és predestinació bíblica” (*TM* 453).

“Cap ment finita pot comprendre plenament el caràcter o les obres de l'Ésser infinit. No podem descobrir Déu per mitjà de la investigació. Per a les ments més fortes i millor conreades, el mateix que per a les més febles i ignorants, l'Ésser sant ha de romandre envoltat de misteri. Però, tot i que ‘l'envolten la nuvolada i la fosca, la justícia i el dret són el suport del seu tron’ (Salm 97:2). Prou podem comprendre del seu tracte amb nosaltres per descobrir una misericòrdia il·limitada unida a un poder infinit. Podem comprendre, dels seus propòsits, tot allò que siguem capaços d'assimilar; més enllà d'això, hem de confiar en la mà omnipotent, en el cor ple d'amor” (*Ed* 169).

### **PREGUNTES PER DIALOGAR:**

1. Certs cristians ensenyen que, fins i tot abans de néixer, Déu va escollir a alguns per a salvació i a altres per perdició. Si per casualitat haguessis estat un dels que Déu, amb el seu infinit amor i saviesa, predestinà per perdició, llavors no importa les decisions que prenguis: estàs condemnat a la perdició; que molts creuen que significa cremar-se en l'infern per l'eternitat. En altres paraules, sense cap decisió de la nostra part, sinó només per la providència de Déu, alguns estan predestinats a viure sense una relació salvífica amb Jesús aquí en aquesta vida, només per passar la propera vida cremant-se per sempre en els focs de l'infern. Què hi ha de dolent amb aquesta visió? De quina manera contrasta amb la nostra interpretació d'aquests mateixos assumptes?
2. Creus que l'Església Adventista del Setè Dia i el seu propòsit en el món actual s'equipara amb el paper de l'antic Israel en la seva època? Quines són les similituds i les diferències? En quin sentit estem millor? O estem pitjor? Justifica la teva resposta.